

Ik heb ernaar gestreefd zo oprecht mogelijk te zijn, waarbij ik tegelijk heb geprobeerd af te zien van te grote sentimentaliteit en realisme. Ik heb mij ingeleefd in de arbeiders op de voorgrond die zich 's ochtends wakker en monter rustig naar het werk begeven, terwijl de flierefluiters in zwarte rok rumoerig de vergulde hopen verlaten waar ze de nacht hebben doorgebracht. Ik ben zelfs op een ochtend na een carnavalsavond voor het krieken van de dag opgestaan, om de optocht van mijn figuren bij te wonen. Ik heb het toneel nauwgezet weergegeven zoals het in mijn verbeelding is blijven hangen, terzelfder tijd strevend naar de grootst mogelijke eenvoud. Er is beweerd dat mijn schilderij van socialistische strekking zou zijn. Dat is een vergissing. De gedachte is nooit bij mij opgekomen om de arbeider te verheerlijken door de ontaarding van losbollen uit te beelden. Het is trouwens om die reden dat ik heb afgezien van mijn aanvankelijke voornemen om een van de uitgesproken perversen die de private feestzaal verlaten, voor te stellen met de trekken van de zus van de arbeidster die naast haar man loopt. De uitvoering van dat voornemen zou inderdaad een spel met gelaatsuitdrukkingen hebben gevegd dat mij veeleer sentimenteel en overdreven romantisch leek.

Pierre Baudson citeert Hermans wiens woorden worden aangehaald door Edmond-Louis DE TAEYE in een commentaar verschenen in *Les Artistes belges contemporains*, 1894 – vertaling Marianne Knop